

ครอบครัวตัวพ่อ

บุก ดาวแสนสุข

เรื่องและภาพ : จุฑาภรณ์ วรรณศิลป์

ครอบครัว **ตัวพ่อ**

ปก
๑

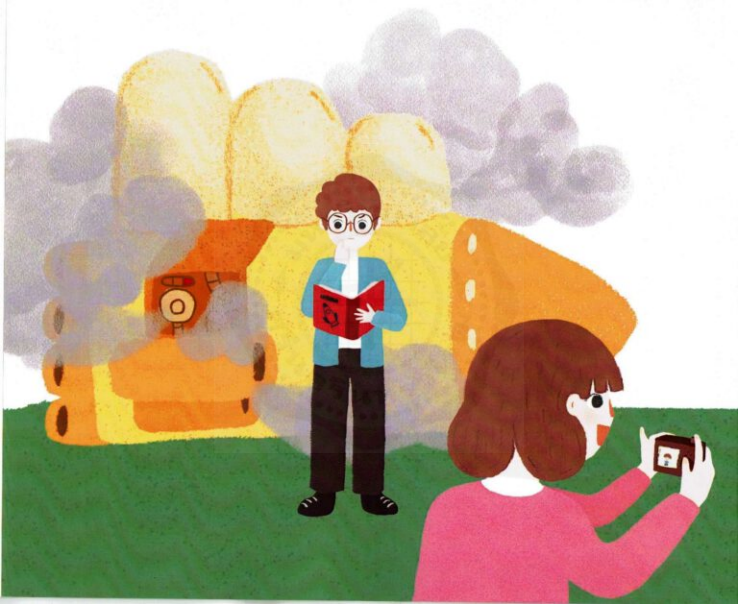
ดาวเด่นสุขภาพ

เรื่องสุขภาพ : จารุณี วรรณะศิลา

ผมชื่อ ทิม อาศัยอยู่บนดาวแสนสุข

และนี่เพื่อนของผม ทอม มนุษย์โลก เขามาสำรวจดาวดวงนี้พร้อมกับครอบครัว

ครอบครัวของเขาค่อนข้างประหลาด เพราะทุกคนชอบทำอะไรแปลก ๆ

พ่อชอบส่องแว่นขยาย

พ่อชอบแอบเก็บของ

และพ่อชอบเข้าไปในที่หวงห้าม

แม่ของเขาก็แปลกเหมือนกัน

แม่ชอบคุย
เสียง
ดัง

และแม่ชอบทิ้งของไม่เป็นที่

ส่วนทอมไม่ว่าจะหยิบจับอะไรก็เล่นได้หมด

ทั้งรถเข็นในซูเปอร์มาร์เก็ต

ราวจับบนยานบิน

หรือแม้แต่อาหาร

เอ หรือที่โลกมนุษย์ของพวกนี้คือของเล่นนะ

วันนี้ผมพาพวกเขาไปที่สวนนอกเมือง
เมื่อเห็นว่าเริ่มเดินลึกเข้าไปในป่ามากเกินไป
ผมก็ชวนพวกเขากลับ แต่พวกเขาไม่สนใจ...

“พ่อแม่ ดูนั่นสิครับ”

ทอมสังเกตเห็นแสงอะไรบางอย่าง
เขาไม่รอช้าวิ่งนำไปที่แสงนั้นทันที
จนเจอบ้านหลังหนึ่งที่ดูแปลกตา

ทอมเกือบผลักประตูเข้าไปแล้ว
แต่โชคดีที่ผมดึงเขาไว้ก่อน
ผมจึงรีบเคาะประตู
แต่เคาะเท่าไรก็ไม่มีวิ๊วเจ้าของบ้าน

“เราไปกันเถอะครับ ไม่น่าจะมีใครอยู่”

แต่ครอบครัวมนุษย์โลกก็ไม่ฟังเสียงผม
พวกเขาพากันดึง ถีบ ตะ จนประตูเปิดออกได้ในที่สุด

ตรงกลางบ้านมีหินสีขาวสองสว่างตั้งอยู่
“โอ้โฮ หินอะไรนะสวยจริง ๆ
ต้องเก็บไปวิจัยเสียแล้ว” พ่อของทอมตกตะลึง
“ผมจัดการเองครับพ่อ”
แล้วทอมก็ยกหินขึ้น...

ทันใดนั้นบ้านก็สิ้นสะเทือนและแสงสว่างก็ดับไป ทั้งบ้านตกอยู่ในความมืด

เจ้าภาพ

הַלְלוּ אֱלֹהֵינוּ

ครอบครัวมนุษย์โลกตำท้อเจ้าปีศาจร้าย
แต่ไม่นานนักก็มีแสงสว่างเล็ก ๆ
เกิดขึ้นท่ามกลางความมืดมิด
ทำให้เห็นรอยร้าวบนก้อนหินนั้น

เจ้าข้า
ปล่อยพวกเราเถอะ

ช่วยด้วย!

ปีศาจ!

เราไม่ใช่ปีศาจ เราเป็นผู้ดูแลความเรียบร้อยของดวงดาว
ผ่านก้อนหินนี้ หากมีผู้ไม่ได้รับอนุญาตมาแตะต้องก้อนหิน
ก็จะเกิดรอยร้าว ดาวทั้งดวงจะดับมืด อากาศจะหนาวเย็นลง
ทุกชีวิตจะค่อย ๆ ล้มตาย และที่สำคัญ...พวกเจ้าก็จะกลับบ้านไม่ได้"

"พวกเจ้าต้องชดใช้!!!"

ครอบครัวมนุษย์ตกใจกลัวจนตัวสั่น

“ไม่ใช่ความผิดของพวกเขาเสียหน่อย” ทอมเถียง

“เพราะความซุกซนไม่รู้เวลาของเจ้านั่นล่ะ ที่เป็นต้นเหตุของเรื่องร้ายนี้ เราจะจับตัวเจ้าไว้”

“หากพวกเจ้าต้องการแก้ไขความมืด
จงออกตามหาของ ๓ สิ่ง ได้แก่ กาววิเศษ สีวิเศษ และน้ำมันวิเศษบนภูเขา
มาให้เราประสานรอยร้าวของก้อนหิน และนี่คือแผนที่นำทาง
เมื่อแสงสว่างกลับคืนดวงดาวเราจึงจะปล่อยลูกชายจอมดื้อรั้นของพวกเจ้า”

ผู้ดูแลดวงดาวสาวกับพ่อแม่ของทอม
จากนั้นก็พาทอมหายไปในความมืด

ผมกับครอบครัวมนุษย์จึงเร่งออกตามหาของวิเศษทั้งสาม
เราเดินลึกเข้าไปในป่าที่มีต้นยางวิเศษเพียงต้นเดียวหลบซ่อนอยู่

“นี่ต้องเป็นต้นยางวิเศษแน่ ๆ”
แม่ของทอมร้องบอกพร้อมทำท่าจะกรีดลำต้นทันที
“ไม่ได้นะแม่ เราต้องขออนุญาตเจ้าของต้นก่อน”
พ่อของทอมทักท้วง

“จริงด้วย เราขออนุญาตกรีดลำต้นของท่าน
เพื่อนำยางมาช่วยให้ดวงดาวมีแสงสว่างกลับคืนได้หรือไม่”
เมื่อต้นยางยินยอม พวกเราจึงช่วยกันกรีดยาง
นำกาวิเศษออกมา แล้วเดินทางต่อทันที

“ไม่ได้นะพ่อ เราต้องขอร้องคุณดอกไม้ดี ๆ” แม่บอกพ่อพร้อมหันมาคุยกับดอกไม้
“พวกเราจำเป็นต้องใช้สีจากดอกไม้ของท่านเพื่อช่วยดาวดวงให้สว่างดังเดิม
คุณดอกไม้ได้โปรดช่วยด้วยเถิด”

เมื่อเห็นท่าทีและน้ำเสียงที่ดูจริงจัง ดอกไม้สีรุ้งจึงยอมให้พวกเรานำกลีบดอกไม้ของเธอไป
“ขอบคุณมาก ๆ นะคุณดอกไม้สีรุ้ง”

พวกเราเดินทางต่อจนถึงยอดเขา ก็พบบ่อน้ำมันวิเศษจึงรีบวิ่งไปตัก
แต่แล้วก็มีใครบางคนเข้ามาขวางไว้ พร้อมบอกว่า “น้ำมันศักดิ์สิทธิ์ ข้าให้ใครไม่ได้”
“พวกเราขออนุญาตนำน้ำมันของท่านไปช่วยให้ดวงดาวมีแสงสว่างกลับคืน
ได้โปรดอนุญาตพวกเราด้วย”
แม้พ่อแม่ของทอมจะยกเหตุผลมากมายมาขอร้อง แต่ผู้คุมบ่อนก็ไม่ยินยอม

ในที่สุดพ่อแม่ของทอมก็สิ้นหวัง ร้องไห้และบอกว่า
“เป็นความผิดของพวกเราเองที่ทำตัวไม่ดี ไปบุกรุกในที่หวงห้าม
และไม่เคยเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลูก”

“เราขอโทษทุกชีวิตบนดวงดาว”

“ให้อภัยพวกเราด้วยเถิด”

เสียงพ่อแม่ของทอมสะท้อนก้องจนได้ยินไปทั่ว
ผู้คุมบ่อน้ำมันเห็นแววตาแห่งความสำนึกผิด จึงยอมให้ครอบครัวมนุษย์ดักน้ำมันวิเศษไปได้

พวกเราตั้งใจมากรีบนำของขวัญพิเศษกลับไปให้ผู้ดูแลดวงดาว
ผู้ดูแลดวงดาวนำภาควิเศษมาประสานรอยร้าว
แล้วนำสีจากกลีบดอกไม้มาผสมกับน้ำมันวิเศษ
เพื่อทาก่อนหิน

รอยร้าวเริ่มหายไป ก้อนหินค่อย ๆ ส่องแสง
ความสว่างไสวบนดวงดาวเริ่มกลับคืนมา...

ทุกชีวิตบนดวงดาวดีใจ

พวกมนุษย์ก็ดีใจ ทอมรีบโผเข้ากอดพ่อแม่

ทั้งสองบอกให้ทอมขอโทษผู้ดูแลดวงดาวและชาวเมือง

“ผมขอโทษทุกคนจริง ๆ ครับ” แล้วทันใดนั้นก็ก้อนหินก็ส่องสว่างขึ้นอีก

จากนั้นผู้วิเศษก็นำน้ำมันวิเศษมาเติมยานอวกาศให้พวกมนุษย์ พวกเขาจึงกลับบ้านได้
“ขอบคุณท่านมากที่ให้อภัยและช่วยเหลือพวกเรา”
“ขอบคุณเธอด้วยนะที่ดูแลพวกเราอย่างดี”

นับแต่นั้นมาพ่อและแม่ของทอมก็ไม่ชอบทำอะไรแปลก ๆ อีก
ทั้งส่องแว่นขยาย แอบเก็บของ พุดคุยเสียงดัง ทิ้งของไม่เป็นที่
โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ยอมเข้าไปในที่หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาตเด็ดขาด

ทอมก็เช่นกัน เขาหันมาเล่นของเล่นปกติเหมือนอย่างผมแล้ว
ครอบครัวของเขาจึงไม่พลาดอีกต่อไปแล้วละ

